

Sygn. VPa 165/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Sławomir Dudek (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa G. M. (1)

przeciwko P. P. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji powoda G. M. (1) od wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 5 lipca 2013r. sygn. IV P 250/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie „1” (pierwszym) i „2” (drugim) w ten sposób, że ustala, iż powoda G. M. (1) łączył z pozwanym P. P. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. stosunek pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 31 marca 2011 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarza za wynagrodzeniem miesięcznym 1.914,00 (jeden tysiąc dziewięćset czternaście) złotych i oddala powództwo w pozostałej części,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego P. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. na rzecz powoda G. M. (1) kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

V Pa 165/13 U Z A S A D N I E N I E

G. M. (1) pozwem z dnia 19.VII.12r. skierowanym przeciwko P. P. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. wnosił o ustalenie, łączy go z pozwanym umowa o pracę w okresie od 1.IV.10r. do 31.III.11r. przewidująca zatrudnienie na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarza ze wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto).

W uzasadnieniu pozwu podał, że świadczył pracę na rzecz pozwanego od dnia 1.IV.10r. do dnia 31.III.11r. bez potwierdzenia na piśmie warunków umowy o pracę. Powód wykonywał pracę w siedzibie pozwanego mieszczącej

się w miejscowości W. na stanowisku stolarz w pełnym wymiarze czasu pracy. Za wykonaną pracę otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.000.00zł netto.

W dniu 29.IX.10r. w czasie wykonywania pracy w postaci frezowania (obróbki) drewna powód uległ wypadkowi. Jego lewa ręka została wciągnięta przez niezabezpieczoną maszynę, w wyniku czego konieczna okazała się amputacja lewej ręki na poziomie nadgarstka z zachowaniem kciuka i częściowo II kości śródreżca lewej ręki.

W 2 dni po zdarzeniu (30.IX.10r.) pozwany podpisał z powodem umowę o pracę z datą 27.IX.10r. Zgodnie z tą umową powód miałby być zatrudniony u pozwanego od dnia 27.IX.10r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1.317.00zł. Umowa ta jednak nie odpowiada stanowi faktycznemu, nie obejmuje rzeczywistego okresu zatrudnienia, nie wskazuje rzeczywistych zarobków powoda.

Z powodu wypadku powód ma przyznany umiarkowany stopień niepełnosprawności oraz zasądzoną rentę w wysokości 640.91zł.

Dlatego pozew o ustalenie istnienia- w okresie i na warunkach wskazanych w pozwie – stosunku pracy jest konieczny i uzasadniony.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 5.VII.13r. w sprawie IV P 250/12 ustalił, że G. M. (1) łączył z pozwanym P. P. (1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w okresie od dnia 1.IV.10r. do dnia 26.IX.10r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarza, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60.00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił i zważył, co następuje :

G. M. (1) od początku kwietnia 2010r. podjął pracę w zakładzie stolarskim pozwanego P. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)na stanowisku stolarza, a konkretnie jako operator frezarki. Otrzymywał wynagrodzenie za każdy tydzień pracy w kwocie około 300.00zł na koniec każdego tygodnia wypłacane osobiście przez pozwanego lub przez pracownika pozwanego A. B. (1).

Zadania do wykonania w poszczególnych dniach zlecał powodowi pozwany albo pracownik A. B.. Powodowi zdarzały się nieobecności w pracy bez usprawiedliwienia. W trakcie 2010r. powód przyjmował leki zniechęcające do spożywania alkoholu zalecone przez lekarza z ośrodka zdrowia.

Dnia 29.IX.10r. powód uległ wypadkowi przy pracy wykonując pracę na frezarce wrzecionowej, w rezultacie którego doznał urazowej amputacji ręki lewej na poziomie nadgarstka z zachowaniem kciuka i częściowo II kości śródreżca. W dniu 30.IX.10r. w Szpitalu (...) w R. strony zawarły umowę o pracę z dniem 27.IX.10r. na czas nieokreślony na stanowisku stolarza w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.317.00zł Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 12.VII.12r. na zasadzie porozumienia stron. Powód decyzją ZUS z dnia 20.VI.12r. otrzymał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do dnia 31.V.16r.

Pozwany P. P. (1) prawomocnym wyrokiem z dnia 25.V.11e. w sprawie VI 265/22 został skazany za to, że w dniu 29.IX.10r. będąc właścicielem (...) i pracodawcą G. M. (1) i będąc z tego tytułu odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełnił wynikającego stąd obowiązku i nie przeszkolił pokrzywdzonego w zakresie ogólnych przepisów bhp, naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne ustalenia istnienia stosunku pracy między stronami począwszy od 1.IV.10r. Zgodnie z art. 22§1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca- do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Z przepisu art. 22§1 kp wywodzi się zespół cech stosunku pracy różniących go od innych stosunków prawnych, na podstawie których może być świadczona praca. Przede wszystkim do pracy zobowiązuje się pracownik, a więc oznaczona osoba fizyczna, obowiązuje zatem zasada osobistego świadczenia pracy.

Pracownik zobowiązuje się do wykonywania, a nie do wykonania pracy. Stosunek pracy nie rozwiązuje się przez spełnienie (wykonanie) świadczenia. Stosunek pracy ma w sensie prawnym charakter ciągły, tzn. pracownik przez cały czas trwania tego stosunku w sposób ciągły, czyli w ustalonym rytmie dni roboczych, dopełnia swego świadczenia (wykonuje pracę).

Zwrot „ wykonywanie” a nie „wykonanie” odzwierciedla kolejną cechę stosunku pracy, a mianowicie tę, że pracownik nie odpowiada za wynik pracy. Stosunek pracy zalicza się do tzw. zobowiązań starannego działania.

Stan faktyczny ustalony na podstawie zeznań świadków oraz podobne w treści wyjaśnienia powoda i pozwanego wskazuje jednoznacznie, że pozwany od początku kwietnia 2010r. dopuścił powoda do pracy na stanowisku stolarza po wcześniejszych ustnych ustaleniach co do rodzaju wykonywanej pracy, jak też zasad wynagradzania. Jedynie w zakresie wynagrodzenia stanowiska powoda i pozwanego są odmienne.

Wszyscy świadkowie zgodnie zeznali, że powód od kwietnia 2010r. przychodził do pracy i wykonywał swoje obowiązki pracownicze przede wszystkim na frezarce wrzecionowej, przy której to maszynie uległ dnia 29.IX.10r. wypadkowi przy pracy. Nieusprawiedliwione nieobecności powoda w pracy nie mają – zdaniem Sądu- istotnego znaczenia dla merytorycznej oceny charakteru stosunku prawnego, jaki łączył strony.

Sąd nie uznał za zasadną interpretację pozwanego, jakoby strony łączyła umowa o dzieło.

Sąd kierując się ustaleniami faktycznymi doszedł do przekonania, że strony łączył stosunek pracy wynikający z ustnych ustaleń i obowiązujący do początku kwietnia 2010r. i potwierdzony pisemną umową o pracę podpisaną w dniu 30.IX.10r. , która wskazywała początek zatrudnienia od dnia 27.IX.10r. Sąd uwzględnił powództwo co do zasady w całości i oddalił jedynie żądanie ustalenia zatrudnienia po dacie 26.IX.10r., kiedy to obowiązywała strony umowa zawarta na piśmie.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa.

Wyrok zaskarżył w punktach : **1** w części, w jakiej Sąd nie orzekł o treści łączącego strony stosunku pracy w zakresie wysokości wynagrodzenia powoda w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie, **2** w części tj., co do oddalenia powództwa w zakresie żądania ustalenia treści łączącego strony stosunku pracy w zakresie wysokości wynagrodzenia za pracę powoda w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie, **3** w części- tj. w zakresie niezasadzonej na rzecz powoda kwoty 2.340.00zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi **I.** naruszenie przepisów prawa materialnego, tj art.189 kpc poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkującą tym, że pomimo ustalenia istnienia stosunku pracy co do samej zasady, Sąd nie ustalił pełnej treści stosunku pracy, tj. wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia, **II.** naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, tj. **1)** art.233kpc polegające na przekroczeniu ram swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy skutkującą oddaleniem powództwa w zakresie żądania ustalenia treści stosunku pracy w zakresie wynagrodzenia za pracę powoda, pomimo ustalenia istnienia stosunku pracy co do zasady, ustalenia innych elementów treści tegoż stosunku (okresu trwania stosunku pracy, rodzaju umowy, stanowiska pracy oraz wymiaru czasu pracy), potwierdzenia w toku postępowania dowodowego wysokości tego wynagrodzenia na kwotę 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie, **2)** naruszenie art. 328§2 kpc poprzez dokonanie w uzasadnieniu orzeczenia ustaleń sprzecznych ze sobą, jak i sprzecznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym- a przejawiające się w : oddaleniu powództwa w zakresie ustalenia w ramach ustalonego stosunku pracy wysokości wynagrodzenia powoda na kwotę 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie - pomimo potwierdzenia tej okoliczności w toku postępowania, braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyn, dla których sąd pomimo ustalenia istnienia stosunku pracy co do samej zasady oraz ustalenia jego treści w zakresie czasokresu,

rodzaju umowy, stanowiska pracy oraz wymiaru czasu pracy powoda – oddalił powództwo co do żądania ustalenia tej treści w zakresie wysokości wynagrodzenia powoda z tytułu wykonywanej pracy, **3)** art. 98§1 kpc w zw. z §6 rozp. MS z dnia 28.IX.02r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163/02 poz. 1340) poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu przy założeniu, iż powód przegrał sprawę niemal w całości (w ok.97%) i zasądzenie na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwoty 60.00zł-podczas gdy powód wygrał niniejszą sprawę niemal w całości, jego powództwo zostało uwzględnione tak co do zasady –poprzez samo ustalenie istnienia stosunku pracy- jak i w przeważającej części co do treści stosunku pracy-sam zaś pozwany w istocie sprawę niniejszą przegrał w całości.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie **1** poprzez jego zmianę i orzeczenie, że w ramach ustalonego przez Sąd I instancji stosunku pracy powód otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie, w punkcie **3** poprzez jego zmianę i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 2.400.00zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, z porównania wyroku z treścią żądania zgłoszonego w pozwie wynika, że Sąd oddalił żądanie pozwu w zakresie, w jakim powód dochodził ustalenia stosunku pracy do dnia 31.III.11r. oraz oddalił powództwo w zakresie, w jakim powód dochodził ustalenia istnienia stosunku pracy za wynagrodzeniem w kwocie 2.000.00zł (2.775.00zł brutto) miesięcznie.

Zdaniem strony powodowej nie ma oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym oddalenie powództwa w zaskarżonym apelacją zakresie żądania ustalenia treści łączącego strony stosunku pracy w zakresie wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł brutto) miesięcznie.

Bezspornym jest, że na zasadzie art. 189 kpc pracownik ma interes prawny w zakresie ustalenia nie tylko samego faktu istnienia stosunku pracy, ale i – przede wszystkim – jego treści.

Sąd I instancji rozstrzygając sprawę uznał zasadność powództwa nie tylko co do zasady poprzez ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami w zakresie wskazanym w punkcie I wyroku. Sąd ten ustalił także treść tego stosunku poprzez wskazanie w tym punkcie wyroku, że powód wykonywał pracę : na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w okresie 1.IV.10r.-26.IX.10r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku stolarza.

Przepis art. 22§1 kp stanowi, że „przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Przepisy prawa pracy wymieniają wynagrodzenie jako obligatoryjny składnik treści stosunku pracy, a ich konstrukcja wskazuje wręcz, że bez ustalenia wynagrodzenia – nie może być mowy o ustaleniu istnienia stosunku pracy.

Sąd Rejonowy tymczasem ustalił szczegółowo treść łączącego strony stosunku pracy- pomijając zupełnie- ten jakby się mogło zdawać oczywisty- element stosunku pracy, jakim jest ustalenie wysokości pobieranego przez powoda wynagrodzenia.

Z uzasadnienia wyroku wynika, że nie umknęła uwadze Sądu okoliczność, iż element ten był treścią żądania pozwu. Nie umknęły uwadze Sądu również przeprowadzone w toku postępowania I-instancyjnego niektóre dowody, wskazujące na wysokość wynagrodzenia powoda.

Sąd I instancji w ramach ustalonego stosunku pracy winien zatem ustalić również jego treść w zakresie wysokości wynagrodzenia powoda. Sąd winien w tym zakresie wziąć pod uwagę zeznania powoda, pozostałych świadków oraz dowody z dokumentów. Sąd winien ocenić moc dowodową poszczególnych dowodów, w tym zeznań samego pozwanego oraz świadka A. B. (1).

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku dopuścił się także naruszenia przepisów prawa procesowego, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd I instancji przekroczył ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone przez art.233 kpc. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów określa jednak m.in. doświadczenie życiowe oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważy zebrany w sprawie materiał dowodowy jako całość. Ponadto, sąd zobowiązany jest dokonać wyboru tych materiałów, na których się oparł, ewentualnie odrzucić te, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

W sprawie niniejszej sąd oddalił powództwo w zakresie żądania ustalenia treści stosunku pracy w zakresie wynagrodzenia za pracę powoda, pomimo że ustalił istnienie samego stosunku co do samej zasady – oraz ustalił jednocześnie pozostałe elementy tegoż stosunku.

Skarżący podniósł, że nie sposób nie zarzucić wydania skarżonego wyroku z naruszeniem art. 328§2 kpc- bowiem pisemne motywy rozstrzygnięcia nie czynią w ogóle zadość wymogowi precyzji i niesprzeczności. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zgromadzonego w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł sąd na podstawie materiału dowodowego obejmuje także wszystkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia art.233§1 kpc, a więc także błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Skarżone apelacją rozstrzygnięcie Sądu pozostaje ze sobą w sprzeczności już z samej tej przyczyny, że Sąd uznał z jednej strony, że powód otrzymywał wynagrodzenie (skoro ustalił fakt istnienia stosunku pracy) –jednak oddalił powództwo w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia – w całości.

Uzasadnienie wyroku wskazuje, iż Sąd dostrzegł również podstawy do ustalenia wysokości tego wynagrodzenia- nad czym w ogóle się nie pochylił. W tym zakresie Sąd nie wskazał, jakie dowody i z jakich przyczyn uznał za wiarygodne, a którym z określonych powodów mocy dowodowej odmówił.

Sąd w tym zakresie kwestę wynagrodzenia pominął milczeniem.

Postępowanie dowodowe zaś potwierdziło, iż powód w okresie ustalonego przez Sąd I instancji otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.000.00zł netto (2.775.00zł netto) miesięcznie.

Skarżący podniósł, że wyrok narusza także obowiązujące przepisy w zakresie wyliczenia kosztów procesu. Stosownie do art. 98§1 kpc w zw. z §6 powołanego rozporządzenia Sąd I instancji winien zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400.00zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego – a to ponieważ powód w istocie niniejszą sprawę wygrał. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem powództwo powoda niemal w całości, a oddalił je jedynie co do okresu dalszego (do 31.III.11r.) oraz oddalił żądanie ustalenia wysokości zarobków powoda.

Powództwo zostało uwzględnione niemal w całości, natomiast odnosząc to do wysokości zasądzonych kosztów (60.00zł) ma się nijak do powołanej przez Sąd podstawy rozstrzygnięcia -art.98§1 kpc.

Strona pozwana nie skarżąc wyroku w odpowiedzi na apelację wносиła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania za II instancję. Strona pozwana podniosła nadto, że jeśli zostanie przyjęte, że Sąd Rejonowy rozstrzygał w sprawie zgodnie z żądaniem pozwu w przedmiocie ustalenia treści stosunku pracy, to w takim przypadku orzeczenie, jak i całe postępowanie dotknięte byłoby sankcją nieważności i Sąd Okręgowy zobowiązany byłby do orzeczenia o nieważności postępowania zgodnie z art. 379 pkt 2 kpc. A podstawą byłoby umocowanie pełnomocnika przez powoda do reprezentowania powoda w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy. Pełnomocnik powoda zaś ani w pozwie, ani w toku procesu nie złożył pełnomocnictwa, z którego wynikałoby umocowanie do reprezentowania powoda w sprawie ustalenia treści łączącego strony stosunku pracy. A czym innym jest żądanie ustalenia stosunku prawnego, a czym innym jest żądanie ustalenia treści stosunku prawnego, a do zgłoszenia takiego żądania pełnomocnik powoda nie był umocowany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Strona pozwana nie skarżyła wyroku w żadnym zakresie, jednak w odpowiedzi na apelację podniosła zarzut nieważności postępowania. Sąd Okręgowy z uwagi na unormowanie przepisów postępowania cywilnego i konieczność wzięcia pod uwagę nieważności postępowania (art. 378§1 kpc) zobowiązany jest odnieść się do tego zarzutu strony pozwanej. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu strony pozwanej, jakoby pełnomocnik powoda działał w procesie i zgłosił roszczenia poza granicami swego umocowania, był bowiem umocowany do reprezentowania powoda w procesie o ustalenie istnienia stosunku pracy, a nie do ustalenia treści tego stosunku pracy. Przedmiotem postępowania było roszczenie powoda G. M. o ustalenie istnienia stosunku pracy. Stwierdzić należy, że ustalenie stosunku pracy zawiera w sobie żądania o ustalenie treści tego stosunku. Ustalenie istnienia danego stosunku prawnego prowadzi do ustalenia, jaki stosunek prawny łączył strony, a więc ma określić podstawowe (cechy) elementy tego stosunku. Stosunek pracy posiada podstawowe elementy, określone zarówno w art. 22§1 kp (definicja stosunku pracy), jak i w art. 29 § 1 kp (forma i treść umowy o pracę). Te podstawowe cechy decydują o tym, że dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, a nie innym zobowiązaniem wzajemnym. Dlatego żądanie ustalenia istnienia stosunku pracy jest żądaniem ustalenia podstawowych elementów danego stosunku zobowiązaniowego. Tym samym zarzut strony pozwanej, że pełnomocnik powoda nie był w sprawie właściwie umocowany, co skutkować winno nieważnością postępowania (art. 379 pkt 2 kpc) nie jest zarzutem zasadnym.

Apelację zaś strony powodowej należało uznać za częściowo uzasadnioną, co skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku (art. 386§1 kpc).

Sąd Rejonowy zebrał w sprawie pełny materiał dowodowy, nie wymaga on uzupełnienia i daje podstawę do kontroli oceny tego materiału dokonanej przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powoda G. M. łączył z pozwanym P. P. stosunek pracy. Stosunek pracy został nawiązany w dniu 1.IV.10r. na czas nieokreślony, a powód został zatrudniony na stanowisku stolarza w pełnym wymiarze czasu pracy. Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji w tym zakresie nie budzą zastrzeżeń, mają w pełni uzasadnienie w dowodach zebranych w sprawie. Zasadnie Sąd Rejonowy odmówił wiary twierdzeniom pozwanego, jakoby powód pracował u niego na podstawie umowy o dzieło, gdyż zawarcie umowy o pracę było niemożliwe z uwagi na nieusprawiedliwioną nieobecność powoda w pracy, uznając że tego typu zachowania, nawet jeśli miały miejsce nie mają istotnego znaczenia dla merytorycznej oceny łączącego strony stosunku pracy.

Sąd Rejonowy ustalił istnienie stosunku pracy powoda do dnia 26.IX.10r. Z uzasadnienia wyroku wynika, że dokonał tego z uwagi na fakt zawarcia w dniu 30.IX.10r. przez strony pisemnej umowy o pracę na okres od 27.IX.10r.

W sprawie w istocie istnieje pisemna umowa o pracę z dnia 30.IX.10r., a więc podpisana dzień po wypadku, jakiemu uległ powód. Nadto w sprawie znajduje się decyzja ZUS o przyznaniu powodowi G. M. renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.IV.11r.

Sąd Rejonowy w sposób niewłaściwy ocenił fakt i sposób zawarcia pisemnej umowy o pracę między stronami. Do podpisania umowy o pracę doszło –co jest niesporne- w szpitalu, po operacji, jakiej powód został poddany w związku z wypadkiem przy pracy. Umowa o pracę podpisana w dniu 30.IX.10r. określała jako datę początkową umowy dzień 27.IX.10r. A w dniu 27.IX.10r., co zasadnie ustalił Sąd Rejonowy istniał między stronami stosunek pracy. Na piśmie winny być więc potwierdzone warunki umowy o pracę zawartej przez powoda i pozwanego (art. 29§2 kp), a nie określać je w sposób odmienny niż zostało wcześniej ustalone, tym bardziej że nie ma podstaw do przyjęcia, że jakiegokolwiek inne uzgodnienia co do warunków zatrudnienia zostały przez strony poczynione. Właściwa ocena dowodów dawała podstawę do ustalenia istnienia stosunku pracy nie do dnia 26.IX.10r., lecz do dnia 31.III.11r. I powód miał interes prawny w ustaleniu istnienia stosunku pracy do tego właśnie dnia. G. M. był zatrudniony od dnia 1.IV.10r., wypadkowi przy pracy uległ dnia 29.IX.10r. i po tej dacie nie świadczył już pracy, przebywał na zwolnieniu lekarskim aż do chwili uzyskania prawa do renty. Miał interes prawny w ustaleniu zarówno istnienia, jak i warunków umowy o pracę łączącej go z pozwanym P. P..

Zasadnym jest zarzut apelującego naruszenia przepisów procedury cywilnej skutkującą oddaleniem powództwa w zakresie ustalenia treści stosunku pracy w zakresie wynagrodzenia powoda za pracę. W toku procesu Sąd I instancji zebrał materiał dowodowy konieczny i wystarczający dla określenia wysokości wynagrodzenia, jakie powód otrzymywał za pracę u pozwanego. Zeznania świadków w sposób jednoznaczny wykazują, że powód i inni pracownicy otrzymywali wynagrodzenia za tydzień pracy. Wyplacał je im bądź pozwany bądź A. B. (1)-brygadzysta w zakładzie pozwanego. Z zeznań tego świadka, świadków M. L. i M. K. wynika, że pracownicy otrzymywali wynagrodzenie w kwotach oscylujących od 250.00zł do 350.00zł, w zależności od ilości wykonanej pracy i ilości dni pracy w danym tygodniu oraz że to brygadzysta był pracownikiem o wynagrodzeniu wyższym od wynagrodzenia, jakie otrzymywali inni pracownicy. Należało więc przyjąć, że to właśnie zeznania świadka A. B. są wiarygodne, on był bowiem tym pracownikiem, który wypłacał wynagrodzenia pracownikom, miał więc wiedzę o wysokości tych zarobków i zasadach ich wypłacania. Dlatego wynagrodzenie powoda G. M. należało ustalić na kwotę 350.00zł tygodniowo netto. A daje to kwotę 1.400.00zł wynagrodzenia miesięcznego netto. Stanowi to kwotę 1.914.00zł wynagrodzenia miesięcznego brutto.

W tym zakresie za niewiarygodne należało uznać twierdzenia powoda o wynagrodzeniu rzędu 400.00zł tygodniowo i zeznania A. M. o wynagrodzeniu tygodniowym syna wynoszącym 450.00zł. Kwoty te wyraźnie odbiegają od kwot wynagrodzeń wskazywanych przez ww świadków i od skali wynagrodzeń osiągniętych przez pracowników pozwanego podanych przez świadka A. B..

Sąd I instancji dysponując pełnym materiałem dowodowym ustalił treść stosunku pracy łączącego strony w zakresie ustalenia samego istnienia tego stosunku, rodzaju umowy o pracę, stanowiska pracy i wymiaru czasu pracy, natomiast bezpodstawnie nie określił jedyne pozostałego elementu tego stosunku pracy, tj. wynagrodzenia. Zasadnym jest więc zarzut apelującego, iż Sąd Rejonowy – jakkolwiek w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał na różnice w wyjaśnieniach powoda i pozwanego co do wysokości wynagrodzenia- to jednak nie wskazał, którym z dowodów przeprowadzonym na okoliczność wynagrodzenia powoda dał wiarę, a którym tej wiarygodności odmówił. Ma rację strona powodowa, jeśli zarzuca wyrokowi Sądu I instancji naruszenie art. 328§1 kpc poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd ten pomimo ustalenia istnienia stosunku pracy i jego elementów (rodzaj umowy, stanowisko, wymiar czasu pracy) nie ustalił wysokości wynagrodzenia oddalając w tym zakresie powództwo.

Z powyższych względów uznając zasadność zarzutów apelującego naruszenia art. 233 kpc i art. 328§1 kpc Sąd Okręgowy dokonał własnych ustaleń w zakresie, w jakim bezzasadnie nie dokonał ich Sąd I instancji. A ustalenia te to ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami w okresie od 1.IV.10r. do 31.III.11r. oraz ustalenie wysokości wynagrodzenia powoda na kwotę 1.914.00zł miesięcznie.

Dlatego należało zmienić zaskarżony wyrok w punktach **1** i **2** poprzez ustalenie, że powoda G. M. łączył z pozwanym P. P. stosunek pracy od dnia 1.IV.10r. do dnia 31.III.11r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarza za wynagrodzeniem miesięcznym 1.914.00zł brutto (art. 386§1 kpc w zw. z art. 189 kpc i art. 22§1 i 29§1 kp) .

W pozostałym zakresie apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Jak wyżej wskazano zasadnym był zarzut apelującego naruszenia przez Sąd I instancji naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów (art.233 kpc) oraz dokonania w uzasadnieniu wyroku ustaleń sprzecznych ze sobą i sprzecznych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie oraz brak podania przyczyn oddalenia powództwa w pozostałym (dotyczącym ustalenia wysokości wynagrodzenia) zakresie. Jednak, co uzasadnił Sąd Okręgowy wyżej nie ma podstaw do ustalenia wysokości tygodniowego wynagrodzenia powoda w kwocie innej, wyższej niż 350.00zł. Wynagrodzenie powoda należało określić na kwotę 1400.00zł (1.914.00zł brutto), gdyż twierdzenia powoda o kwocie .2.775.00zł wynagrodzenia brutto nie znajdują potwierdzenia w dowodach zebranych w sprawie.

Dlatego apelację w zakresie, w jakim skarżący domagał się zmiany wyroku poprzez ustalenie wynagrodzenia powoda G. M. na kwotę 2.775.00zł miesięcznie należało oddalić (art.385 kpc).

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 rozp. MS z dnia 28.IX.02r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Stwierdzić bowiem należy, że roszczenie o ustalenie stosunku pracy jest roszczeniem niemajątkowym, a tym samym koszty zastępstwa procesowego przysługują według stawek z § 11 ww rozporządzenia, a nie wg stawek z § 6 rozporządzenia, w którym określone są koszty radcowskie przy roszczeniach majątkowych.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 12 ww rozporządzenia.